

Rudolf Bechyně bezesporu patřil k těm osobnostem, které výrazně utvářely podobu a charakter první Československé republiky. Badatelský zájem tomu dosud neodpovídal. Na rozdíl od svých šťastnějších současníků Rašína, Kramáře, Beneše ad. stál jakoby stranou pozornosti historiků, ve veřejnosti pak jeho jméno zapadlo docela. Soudíme, že neprávem. Důkazem snad je tato práce.

Pro vykreslení Bechyňova portrétu měla zásadní význam pozůstalost, uložená v Archivu Národního muzea (ANM) v Praze. Jedná se naneštěstí o torzo, až na výjimky pochází většina materiálů z poslední dekády Bechyňova života. Tento fakt se nutně promítl do struktury diplomové práce: položili jsme důraz na exilové období, kdy je možné postihnout konání sociálního demokrata relativně nejúplněji. Nejcennější část pozůstalosti tvoří prvé tři kartony, obsahující deníky, diáře, zápisníky a - to především - osobní i úřední korespondenci. Ani zbytek však není nezajímavý, řadu písemností k případu Caswick - Bren skrývá např. karton šestý.

V Národním archivu (NA) v Praze lze dohledat akta, která pokrývají Bechyňovu činnost ministerskou. Relevantní informace skýtá fond Předsednictva ministerské rady (PMR) se zápisy ze schůzí vlád, obyčejně také z výborů hospodářských ministrů. Nepodařilo se nám bohužel objevit žádné protokoly z porad komitétu politických ministrů, domníváme se, že ani neexistují. Patrně panovala táž praxe jako v Pětce: jednání se vedla v důvěrném duchu, teprve výsledek brala širší vláda na vědomí. Co se týče fondů resortů, které Bechyně jako člen kabinetu vystřídal, pracovali jsme se spisy ministerstva pro "zásobování lidu (MZL). Z prostého důvodu: pobyl v jeho čele celkem tři roky, tedy déle než na ministerstvu školství a národní osvěty, na druhou stranu menší rozsah agendy tohoto úřadu umožnil, abychom jeho materiály prozkoumali vskutku zevrubně.